

O JUDECATĂ LA TRIBUNAL

Birmingham, Alabama

Nădăduiesc că dacă Domnul va zăbovi, într-o zi voi veni înapoi. Ieri am discutat cu un bărbat renumit, pe care îl iubesc și al cărui nume îl știți chiar și fără să-l pomenesc: este vorba de fratele Oral Roberts. El a venit în adunarea ținută de mine. Cortul lui era așezat în partea de Est a orașului Kansas City, iar eu îmi țineam adunarea într-un auditoriu puțin mai mare decât acesta. El s-a apropiat de mine și m-a întrebat:

„Frate Branham, crezi că Dumnezeu va asculta și rugăciunea mea?”

„Dumnezeu ascultă rugăciunea oricui,” am răspuns eu.

Omul nu știe cât valorează, de aceea a construit un seminar care valorează cincizeci de milioane de dolari și un birou care costă trei milioane de dolari. Și când te gândești că acesta este darul făcut de un singur băiat din Oklahoma pentru Dumnezeu.

În seara aceea, când un maniac a urcat pe platforma din Portland, Oregon, și m-a amenințat că mă va ucide, era de față și Tommy Osborn, un alt predicator cunoscut. El striga: „Tu amăgitorule!”... și a spus multe cuvinte grele la adresa mea. Era un bărbat mare și puternic, din fața căruia au fugit toți cei cincizeci de predicatori care se aflau pe platformă. Eu cântăream doar cincizeci și opt de kilograme, iar el a venit spre mine strigând: „În seara aceasta am să te trântesc jos de aici!” Toți s-au dat înapoi, dar eu am rămas liniștit. Știam că în asemenea situații, cel mai bun lucru este să taci. Dacă spui gândurile tale, ești pierdut, așa că am tăcut

până când L-am auzit pe Duhul Sfânt vorbind prin gura mea.

Să nu uitați niciodată că Dumnezeu lucrează numai prin om. El l-a ales pe om. Dumnezeu putea să propovăduiască Cuvântul prin stele, prin copaci sau prin vânt, dar El l-a ales pe om. Da, El l-a ales întotdeauna pe om ca să-l propovăduiască Evanghelia. Cum? Descoperind tainele și cunoștința Sa mai dinainte, robilor săi proroci.

Omul acela stătea la câțiva pași de mine și mă amenința. Părea un Goliat, dar Duhul Sfânt a spus: „Pentru că ai provocat Cuvântul lui Dumnezeu, vei cădea la picioarele mele!”

Cred că vă puteți da seama ce gânduri treceau prin mintea acelui bărbat plin de furie, în timp ce stătea în fața unui om de cincizeci și opt de kilograme. Părea ca un munte.

El mi-a răspuns: „O să-ți arăt eu la picioarele cui voi cădea!” și a ridicat pumnul să mă lovească. Eu nu m-am mișcat, ci am rămas liniștit pe loc. El s-a apropiat de mine și a făcut o figură ca să mă lovească. Atunci m-am auzit spunând: Satană, ieși afară din omul acesta!” Nu am vorbit mai tare decât acum.

În clipa când pumnul lui a fost deasupra mea, am văzut că ochii i se bulbucă, apoi a făcut o piruetă și s-a prăbușit la picioarele mele. Limba i-a ieșit din gură și au început să-i curgă balele. Atunci au intrat polițiștii. Pe doi dintre ei i-am condus mai târziu la Hristos, chiar în garderoba aceluia mare auditoriu.

În seara aceea, auditoriul era plin – în sală se aflau câteva mii de persoane și alte câteva mii stăteau afară, în ploaia care nu mai contenea. Ei stăteau însă cu umbrelele deschise și nu plecau. Unul

dintre polițiști m-a întrebat:

„Este mort?”

„Nu, domnule,” am răspuns.

„Este vindecat?”

„Nu, domnule. El se închină la duhul care îl poartă și nu există nici o cale de a-l ajuta, până nu renunță la ceea ce este în mintea lui. Dorința mea este să-l rostogoliți de aici ca să mă pot mișca.”

Tommy Osborn era în sală și a fost martor la cele petrecute. Când a plecat de la adunare, s-a încuiat în camera lui timp de trei zile, după care s-a urcat în mașină și a venit la Jeffersonville ca să mă întâlnească. În clipa când m-a văzut, m-a întrebat: „Crezi că am și eu darul vindecării?”

„Tommy,” i-am răspuns eu, „pari a fi un băiat care are propășire și îndurare pentru Împărăția lui Dumnezeu. Să nu gândești în felul acesta! Tu știi că Dumnezeu te-a chemat să propovăduiești Evanghelia, iar dacă El te-a chemat cu adevărat să faci aceasta, vindecarea divină este inclusă în ea.” După aceea, el a mers cu fratele Bosworth, iar ieri am stat și m-am uitat la clădirea pe care a ridicat-o. O, Doamne, o clădire care costă un milion și jumătate de dolari sau așa ceva... Acolo l-am văzut și pe Oral, și eu nu am nimic împotriva lor.

Privind acele clădiri impunătoare, mă gândeam: „Eu eram deja pe câmpul Evangheliei când ei erau niște copii și fiecare din ei s-a inspirat din slujba mea. Sincer să fiu, nu mi-ar plăcea să vină în biroul meu.”

De ce? Pentru că eu am doar o mașină mică de scris așezată la capătul unui birou micuț. Uh! Uh! Vedeți? Eu n-aș vrea ca ei să vadă modestia mea.

În timp ce priveam acea clădire, mă gândeam:

„Doamne, privește clădirea aceasta care valorează trei milioane de dolari!” Pe ea scria: „Casa viitoare.” Da, „Casa viitoare.” Eu nu spun aceste cuvinte ca să râd de frații aceștia, ci pentru că așa am gândit.

Apoi m-am gândit: „Unde este Casa mea viitoare?” Și o Voce mi-a zis: „Privește în sus!” Este minunat, nu-i așa? Acesta este motivul pentru care eu voi privi numai în sus, spre Casa mea viitoare. Prin aceasta nu vreau să spun că ei nu vor fi acolo, ci spun că nădejdea mea este sus la cer.

Eu n-aș fi capabil să mânuiesc atât de mulți bani.

Dumnezeu știe aceasta. Și apoi, dacă aș avea tot felul de obligații, aș mai putea veni în locul acesta ca să vestesc Cuvântul? Credeți că aș putea ține aici o adunare de trei zile, dacă aș fi ca fratele Roberts? El trebuie să aibă, în fiecare zi, zeci de întâlniri de afaceri. O, eu aș renunța din prima zi, pentru că nu aș putea merge mai departe cu ele!

În ce mă privește, aș putea ține o adunare chiar și acolo unde sunt cinci suflete sau chiar și numai o persoană, pentru că mă duc acolo unde mă trimite El. Și nu am nevoie de bani, ci să-L am pe El tot mai mult.

Acesta este lucrul pentru care aș vrea să vă rugați:

Să-L am mai mult pe El; să-L cunosc mai mult pe El și Cuvântul Său.

Domnul să vă binecuvânteze.

În fiecare adunare sunt trei categorii de oameni:

-credincioșii adevărați;

-formaliștii;

-necredincioșii.

Și Isus a avut aceste categorii în jurul Său, iar aseară v-am spus cum a făcut separarea lor: spunând lucruri pe care nu le-a explicat niciodată. Înțelegeți? Astfel, El nu a explicat niciodată cum trebuie să mănânce trupul Său, de ce a venit El, cum va veni din nou, cum va merge sus, etc.

Oamenii spuneau că Isus este doar un om și răspândeau tot felul de zvonuri cu privire la El, astfel încât avea un renume rău, dar El a spus acele cuvinte numai ca să le încerce credința.

Cei doisprezece ucenici ai Săi nu s-au clintit, chiar dacă nu au putut să-și explice înțelesul cuvintelor Sale. Priviți ce a spus Petru: „...*la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.*” (Ioan 6.68).

Ei au văzut Cuvântul făgăduit de Dumnezeu pentru ziua aceea adevărat, de aceea au putut spune: „Știm că Tu ești Cel așteptat.”

Uitați-vă la femeia

sunamită care a primit un fiu prin binecuvântarea rostită de Elisei. Când fiul făgăduit a murit, ea a spus slujitorului ei: „*Mână și pleacă, să nu oprești pe drum decât când ți-oi spune.*” (2Împărați 4.24). Vedeți? Ea s-a dus direct la omul lui Dumnezeu. El nu știa ce se întâmplase, dar ea știa că

profetul lui Dumnezeu care-i spusese că va avea un fiu, și-l primise, va putea să-i spună și de ce îl luase Dumnezeu. Femeia a fost statornică în credința ei și noi știm că Elisei s-a dus cu ea deși nici măcar nu știa ce trebuie să facă. El s-a plimbat prin încăpere, înapoi și încolo, iar după aceea s-a culcat pe copil și acesta a revenit la viață.

Vedeți, aceasta s-a întâmplat pentru că femeia a crezut. Ea nu a putut explica ceea ce s-a întâmplat, și nici Elisei, dar a crezut. Nimeni nu îl poate explica pe Dumnezeu, dar când îl vedeți făcând ceva ce a făgăduit în Cuvântul Său, îl credeți și-l urmați.

Uitați-vă ce au făcut soldații romani înainte de răstignirea lui Isus. Ei fuseseră îmbătați, așa că L-au scos afară și au început să-L lovească peste față și să-I zică: „*Prorocește, cine Te-a lovit?*” (Luca 22.64). Deși era legat la ochi, El a știut cine L-a lovit, dar nu trebuia să facă pe clovnul. De aceea a tăcut.

El a spus în Ioan 5.19: „*Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai.*”

Conform propriilor Sale cuvinte:

„că *Fiul nu poate face nimic de la Sine,*” vedem că Isus nu a făcut nici o minune până nu a primit mai întâi o vedenie de la Tatăl. El nu a spus: „până nu aude ce spune Tatăl,” ci: „*El nu face decât ce vede (în vedenie) pe Tatăl făcând.*”

Nici un proroc și nici un văzător din Biblie nu a făcut ceva la întâmplare, ci toți au făcut numai ceea ce le-a arătat Dumnezeu. Nici trupul uman nu merge la voia întâmplării, ci este

călăuzit de ochi, același lucru fiind valabil și pentru Trupul lui Hristos: El merge după călăuzirea primită de la Tatăl. Astfel, Dumnezeu ne arată vedenia, iar noi acționăm conform ei.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Mie
îmi place mult în mijlocul vostru, pentru că sunteți un popor plăcut.

Dorința noastră a fost să închiriem
sala pentru cinci servicii, dar nu am reușit s-o obținem decât pentru patru
seri, dar cred că dacă va fi cu voia Domnului, voi mai veni în mijlocul vostru.

Voi știți că în Biblie este un
Cuvânt interesant care spune: „*Totuși, veniți să ne judecăm, zice Domnul...*” (Isaia
1.18). Da, să facem aceasta înainte de a veni timpul acela când ne vom întâlni
cu El pe malul celălalt al Râului. Aș vrea ca El să fie atunci Martorul meu că
v-am spus Adevărul, Cuvântul Său.

Nu aș fi un fățarnic dacă v-aș
ascunde ceva din Cuvântul Său?

Eu am o soție pe care o iubesc și
câțiva copilași care m-au întrebat de curând plângând la telefon: „De ce nu vii
acasă?” De ce nu o fac? Pentru că aici sunt alți copii bolnavi și nevoiași care
au nevoie de ajutor. Aici sunt soțiile altor bărbați și oameni care au nevoie
de mântuire, iar eu trebuie să stau printre ei, deoarece știu că într-o zi voi
trece Râul. Atunci, mă voi așeza și mă voi odihni după toată osteneala de aici.
Acum îmbătrânesc și nu mai sunt la fel de tare ca la început, dar merg mereu
înainte ca și cum astăzi aș sta pentru ultima dată înaintea voastră; și știu că
atunci când voi pleca din viața aceasta, nu va mai trebui să fac ceea ce fac
acum.

Să ne ridicăm în picioare, în semn de respect față de Cuvântul Lui și să deschidem Bibliile la **Marcu 16**, de unde voi citi începând cu versetul **9**.

Acesta este mesajul de încheiere al campaniei de aici. Voi citi cuvintele de încheiere, ultimele lucruri pe care le-a spus Isus Bisericii Sale, înainte ca să Se înalțe din mijlocul ei. Acestea sunt cuvintele pe care le-a spus imediat după învierea Sa.

Deci, **Marcu 16.9-20**:

„(Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte draci.

Ea s-a dus și a dat de știre celor ce fuseseră împreună cu El, care plâneau și se tânguiau.

Când au auzit ei că este viu...” Gândiți-vă la cuvintele acestea: **„Când au auzit ei că este viu...”** O, Doamne! Noi putem auzi și astăzi același lucru: că El este viu! Oh! Oh!

„...și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o.

După aceea S-a arătat, în alt chip, la doi dintre ei, pe drum, când se duceau la țară.

(Aceștia erau Cleopa și prietenul lui, care mergeau la Emaus).

Aceștia s-au dus

de au spus lucrul acesta celorlalți, dar nici pe ei nu i-au crezut.

În sfârșit, S-a

arătat celor unsprezece, când ședeau la masă; și i-a mustrat pentru necredința

și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat. Mă întreb dacă

nu cumva ar face și cu noi la fel.

Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice

făptură.

Cine va crede și se va boteza

va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.

Iată semnele care vor însoți

pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

vor lua în mână șerpi; dacă

vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și

bolnavii se vor însănătoși.”

Domnul Isus, după

ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu.

Iar ei au plecat

și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin.)

Tema pe care aș vrea s-o iau din textul acesta, se intitulează „**O judecată la Tribunal.**”

Scumpul nostru Tată ceresc, Te rog să iei Cuvântul Tău și în după-amiaza aceasta când vrem să privim la Judecata Cuvântului Tău și să faci să simțim prezența lui Isus cel înviat în mijlocul nostru, astfel încât să nu fim la fel de nepăsători ca ucenicii din relatarea pe care tocmai am citit-o.

Fă ca atunci când vom pleca de aici, să putem spune și noi ca cei doi ucenici ai Tăi: „*Nu ardea inima în noi în timp ce ne vorbea?*”

De ce erau ei îngrijați? De ce erau așa de triști? Când ai vorbit cu ei, Ți-au zis: „*Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?*”

„*Ce?*”, le-a zis El. Și ei l-au răspuns: „*Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod.*” (Luca 24.18-19).

Când ei Ți s-au adresat ca unui Profet, era și normal să mergi direct la Cuvânt, pentru că Cuvântul vine la proroci, și să le deschizi mintea, zicând: „*O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!*”

*Nu trebuia să sufere Hristosul
aceste lucruri și să intre în slava Sa?"*

*Și a început de la
Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu
privire la El." (Luca 24.25-27). Dar cu toate acestea, ei nu puteau
înțelege încă, cine stătea înaintea lor.*

Dar când ai intrat cu ei
în casă, ai făcut un lucru pe care L-ai mai făcut și înainte de a fi prins și
răstignit, iar atunci li s-au deschis ochii și Te-au recunoscut, însă Tu te-ai
făcut nevăzut dinaintea lor. Ei au alergat imediat înapoi la Ierusalim și le-au
spus celorlalți ucenici că au stat și au cinat cu Tine. Atunci, Tu ai apărut în
mijlocul lor, măcar că toate ușile erau închise și i-ai muștrat pentru
necredința inimii lor.

Cât de mult s-au bucurat
ucenicii, când au văzut că ai făcut același lucru pe care l-ai făcut și înainte
de răstignire, dovedind astfel, că Tu ești Același ieri, azi și în veci.

O, Dumnezeule, Te rugăm
să vii și să faci și astăzi la fel ca atunci. Vino în mijlocul nostru! Tu ai
făgăduit că vei face aceasta în zilele din urmă, de aceea fă ca inimile noastre
să nu mai fie atât de nepăsătoare, umplute cu teologie modernă și cu lucrurile
lumii, astfel încât să nu Te putem vedea, ci deschide-ne ochii și mintea ca să
putem crede, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Vă puteți așeza.

Sunt încredințat că puterea învierii, care a fost
dovedită în mijlocul vostru în săptămâna aceasta, v-a lăsat totuși puțin

sceptici, deoarece este pentru prima dată când trăiți o asemenea experiență și desigur, lucrurile pe care le-ați văzut deja, sunt minunate. Dar ceea ce ați văzut voi aici, s-a întâmplat deja de mii de ori și nu a dat greș niciodată, indiferent în ce națiune sau unde am fost, ci totul a decurs în mod desăvârșit. Cine altcineva poate fi atât de desăvârșit, dacă nu singur Dumnezeu? Desigur.

Dar pentru cei necredincioși aceste lucruri par dubioase. Acesta este adevărul. Așa s-a întâmplat și în zilele când a fost El pe pământ. Nașterea și toate celelalte lucruri din viața Lui au fost dubioase pentru cei din jur, dar Dumnezeu face aceasta numai ca să încerce credința poporului Său.

Mă gândeam că ar fi minunat dacă în după-amiaza aceasta, El ar umbla prin mijlocul nostru, descoperind lucrurile ascunse ale inimilor. Eu am luat doar două sau trei exemple din Scriptură, dar toate cele patru Evanghelii se îmbină în mod desăvârșit, completându-se una pe cealaltă, și nu se găsește nici măcar o contradicție sau greșală. Unii oameni sunt de părere că Biblia se contradice, dar eu am oferit salariul meu pe un an celui care îmi va arăta o singură contradicție în Cuvântul lui Dumnezeu. El nu se contradice! Dacă ar face aceasta, El nu ar fi pentru mine! Dar Cuvântul nu se contradice, pentru că trebuie să fie Adevărul desăvârșit.

Noi știm că Dumnezeu va judeca lumea, iar dacă o va face printr-o biserică, atunci care ar fi aceea, fiindcă toate se deosebesc între ele. Dumnezeu va judeca lumea prin Isus Hristos, iar Isus Hristos este Cuvântul. Așa spune Biblia.

„La început era Cuvântul... și Cuvântul era Dumnezeu.” (Ioan 1.1).

El a judecat lumea din zilele lui Noe și a judecat

Egiptul în zilele lui Moise. El a judecat lumea în fiecare epocă, chiar și în zilele când a fost pe pământ, chiar și acum, și întotdeauna a făcut-o prin Cuvântul Său, prin Cuvântul făgăduit pentru epoca respectivă. Fie că credem, fie că nu credem, El este dator față de Cuvântul Său să facă aceasta.

În Matei 12 ni se spune că deși Isus a făcut multe semne și minuni în mijlocul poporului, ei totuși nu L-au crezut. De ce aceasta? Ca să se împlinescă cuvintele prorocului Isaia: „...Întruna veți auzi, și nu veți înțelege; întruna veți vedea, și nu veți pricepe!” (Isaia 6.9).

Aceste cuvinte trebuie să se împlinescă:

„Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie,

fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine,

vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu;

având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.” (2 Timotei 3.2-5).

Ce lucru trist! Cum ar

fi dacă ai avea o asemenea stare? Cum ar fi dacă în locul acelei femei necredincioase sau a acelui bărbat care nu poate să creadă, ai fi tu? Te-ai gândit vreodată la aceasta? Încearcă și pune-te în locul lui sau al ei. Aceasta ar trebui să aducă în inima ta milă, nu dispreț pentru ei. Acesta este adevărul.

Înainte de a începe

rugăciunea pentru bolnavi, vom avea în locul acesta o mică judecată. Aș vrea să fiți atenți ca să puteți înțelege ceea ce vreau să spun prin această judecată la Tribunal. Nu va dura mult.

Cazul aflat pe rol este

„Făgăduința lui Dumnezeu împotriva lumii!” iar învinuirea adusă de acuzare este „Încălcarea făgăduinței!”

Se aude bine? Ridicați

mâna dacă se aude bine. Deci, acuzația este „Încălcarea făgăduinței.” Astfel, ei spun că Dumnezeu a făcut o făgăduință și nu S-a ținut de ea. Cuvântul lui Dumnezeu a făcut o făgăduință și acum este adus în fața Instanței, fiind acuzat de încălcarea ei.

Dacă înțeleg bine

procedura, procurorul reprezintă statul. În cazul nostru, procurorul este Satan și reprezintă lumea, pentru că este stăpânul ei, iar Acuzatul este Dumnezeul cel Atotputernic.

Întotdeauna acuzatul are

martori care sunt puși la dispoziție de către apărare. În cazul nostru, martorul apărării este Duhul Sfânt. Dar și procurorul are câțiva martori și îi vom enumera imediat: primul este domnul Necredincios, al doilea este domnul Îndoielnic, iar al treilea este domnul Nerăbdător. Ei sunt cei prin care procurorul încearcă să câștige procesul intentat împotriva lui Dumnezeu.

Și pentru că avem toate personajele, vom chema Tribunalul care trebuie să facă dreptate.

Primul martor adus de procuror este domnul Necredincios, iar plângerea făcută de el este că „Cuvântul făgăduit de Dumnezeu nu este Adevărul absolut.”

El pretinde că este credincios, deși nu este adevărat. Domnul Necredincios spune că de curând a participat la o așa zisă adunare a Duhului Sfânt, unde oamenii își puneau mâinile peste cei bolnavi pe baza Cuvântului din Marcu 16, de unde tocmai am citit și noi: „...își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16.18).

În continuare, el mărturisește următoarele: „Un predicator, care pretindea că este umplut cu Duhul Sfânt, și-a pus mâinile peste mine, pe baza făgăduinței din Marcu 16.18, făgăduință pe care a făcut-o Dumnezeu. El spunea că este credincios și mulți s-au ridicat și au mărturisit că sunt vindecați. Acel bărbat și-a pus mâinile și peste mine, dar deși au trecut deja câteva luni de atunci, nu s-a întâmplat nimic, ceea ce mă face să declar că făgăduința lui Dumnezeu nu este adevărată.”

În ordine. Domnul Necredincios se poate retrage.

Următorul martor al acușării este domnul Îndoielnic, iar mărturia lui este următoarea:

„Fiind foarte bolnav, am mers la o biserică ce pretindea că are un păstor evlavios care crede Cuvântul lui Dumnezeu. El avea un vas micuț cu untdelemn. Cei bolnavi care mergeau la rugăciune, erau unși cu

acel untdelemn după ce, mai întâi, li se citea făgăduința lui Dumnezeu din Iacov 5.14-15, care spune:

„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.

Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.”

Domnul Îndoielnic a
continuat:

„M-am dus și eu la acest predicator, pentru că i-am auzit pe mulți spunând că au fost vindecați, și m-am lăsat și eu uns cu untdelemn, după ce mi s-a citit făgăduința lui Dumnezeu din Biblie. Aceasta mi s-a întâmplat acum o lună și totuși sunt la fel de bolnav ca atunci.”

Aceasta a fost plângerea
domnului Îndoielnic.

Apoi, procurorul Satan
și-a chemat următorul martor pe domnul Nerăbdător.

„Acuzatul este un
ticălos! Scuzați-mi expresia, dar El vă face să vă agitați atât de tare încât
nu mai știți ce să faceți!”

Domnul Nerăbdător

adaugă: „Într-o zi, în timp ce citeam Biblia (Dacă sunteți atenți, veți vedea că toți aceștia citesc Biblia), am dat peste pasajul din Marcu 11.23-24, unde Dumnezeu însuși a făgăduit și a zis:

*„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia:
„Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.*

*De aceea vă spun că orice lucru
veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”*

Eu sunt olog de treizeci de ani și când am găsit acest pasaj, am acceptat făgăduința și am crezut că sunt vindecat. De atunci au trecut cinci ani și încă nu s-a întâmplat nimic. Eu sunt la fel de olog ca atunci când am găsit făgăduința lui Dumnezeu.”

Domnul Nerăbdător își încheie mărturia și se retrage.

Este rândul procurorului Satan să concluzioneze acuzația sa, așa că își începe pledoaria privind spre public:

„Oamenii aceștia spun că sunt credincioși, așa că Dumnezeu nu este justificat în darea făgăduințelor arătate deja de martori, dacă nu este capabil să le împlinească.”

Vedeți? El îl acuză pe Dumnezeu.

Satan continuă: „Dumnezeu a dat aceste făgăduințe în Cuvântul Său și a spus că aparțin copiilor Săi care cred. Și iată că acum, copiii Lui credincioși au pășit aici și au mărturisit că deși au acceptat acele făgăduințe, care sunt date în Cuvântul Lui, nu au obținut nici un rezultat.”

Acesta este motivul pentru care procurorul Satan Îl învinuiește pe Dumnezeu încercând să câștige procesul intentat împotriva Lui.

„Dumnezeu a spus ceva în Cuvântul Lui și a dat făgăduințe pentru copiii Lui credincioși, dar nu a rămas pe ceea ce a făgăduit. Prin aceasta, El Se dovedește a fi necinstit, pentru că a făgăduit ceva ce nu este în stare să împlinească.”

În continuare, procurorul aduce învinuiri grele împotriva Acuzatului:

„El nu este în stare să Se apere împotriva acuzațiilor aduse de martorii acuzării, care au dovedit că Dumnezeu nu stă în spatele Cuvântului Său făgăduit, ca să-L împlinească! Făgăduința lui Dumnezeu spune că toate lucrurile sunt posibile celui ce crede. Aceasta spune El în Cuvânt!”

Procurorul Îl acuză cu toată convingerea, deoarece crede că mărturia celor trei martori ai Săi, care au venit cu citate din Biblie, îi va aduce câștig de cauză.

Satan continuă: „Dumnezeu a făgăduit că El va trăi și după răstignire și că este viu în veci. În Evrei 13.8 făgăduiește că „*este Același ieri, azi și în veci*, dar în realitate nu este în stare să

împlinească ceea ce a făgăduit. Adevărul este că Dumnezeu nu este în stare să-și țină Cuvântul. Cu alte cuvinte, El a pretins doar că este înviat din morți!

În Ioan 14.12, El a spus: „...cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...” dar în realitate nu este adevărat. Ba mai mult, în versetul 19 din același capitol, El spune: „Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.”

În Luca 17, El spune că în timpul acesta în care trăim noi, va fi la fel ca în zilele Sodomei și că lumea va fi în aceeași stare de păcat ca atunci, iar în versetul 30, spune că Dumnezeu va veni jos, fiind Cuvântul descoperit în trup omenesc și că va face exact aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci când I s-a descoperit lui Avraam în chipul unui bărbat, pe care Avraam L-a numit „Elohim.”

Isus a spus că atunci când Se va arăta Fiul omului, va fi la fel ca în zilele lui Lot. El a mai făgăduit că va fi cu copiii Săi, ba mai mult, că va fi în ei până la sfârșitul lumii.

De asemenea, El pretinde că cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Lui nu vor trece.”

Desigur, procurorul se gândește că dovezile lui sunt concludente ca să-i aducă câștig de cauză. Are trei martori cu ajutorul cărora a putut să dovedească în mod categoric că Cuvântul lui Dumnezeu nu este Adevărul.

În după-amiaza aceasta, voi sunteți judecătorii și juriul. Minte voastră este juriul, iar hotărârea pe care o

luați este judecătorul. Voi sunteți cei care veți da sentința și în continuare veți acționa după sentința pe care o veți da. Înțelegeți? Voi trebuie să luați hotărârea, pentru că faptele voastre vorbesc mai tare decât cuvintele voastre. Acesta este adevărul. Voi puteți spune orice, fiindcă, dacă cuvintele voastre nu vin din inimă, nu veți înfăptui nimic din ceea ce veți spune! Înțelegeți? Faptele voastre vor fi mai puternice decât cuvintele voastre.

Acestea fiind spuse, procurorul Satan ia loc. El și-a adus martorii prin care și-a întărit acuzațiile, și a plasat Cuvântul lui Dumnezeu acolo unde a vrut. Se așază liniștit, convins că dovezile lui sunt zdrobitoare și că ele îi asigură succesul.

Acum, vom chema sus Martorul apărării, pe Duhul Sfânt. Voi știți că dacă există un inculpat, trebuie să existe și un martor al apărării, iar în cazul nostru, Martorul apărării este Duhul Sfânt. El Îl va apăra pe Dumnezeu, care este Inculpatul din procesul nostru.

Iată primele cuvinte rostite de Duhul Sfânt când pășește înaintea curții:

„Procurorul a interpretat greșit Cuvântul înaintea oamenilor, exact cum a făcut și cu prima ființă umană pe care a amăgit-o în Eden, cu Eva. Da, el a interpretat Cuvântul greșit înaintea oamenilor.”

Acesta este primul lucru cu privire la care atrage atenția Martorul apărării.

El continuă: „Dacă ați fost atenți, procurorul a spus că făgăduințele lui Dumnezeu sunt valabile pentru

credincioși, și că ei sunt singurii care au parte de ele. Făgăduințele nu sunt date pentru cei necredincioși și îndoielnici! Ele sunt date numai pentru cei credincioși și dacă ați observat, martorii acuzării au spus că alți oameni pentru care s-au făcut rugăciuni, au mărturisit că au fost vindecați.”

Vedeți? Această afirmație a
înlăturat toate acuzațiile aduse de procuror, dar să mergem mai departe.

Desigur, Martorul apărării știe
cine este credincios și cine nu, pentru că El este Cel care face Cuvântul viu.
Sunteți de acord? (Amin). El trebuie să știe aceasta.

Dacă trupul meu ar sta în clipa
aceasta aici fără duh, ar fi mort, pentru că numai viața, duhul, însuflețește
acest trup ca să se miște.

Numai Duhul Sfânt poate însufleți
Cuvântul; El este singurul care Îl aduce la Viață, de aceea numai El știe cine
crede cu adevărat și cine nu!

Martorii acuzării au spus un cuvânt
care acum se întoarce împotriva lor, și anume: „Unii s-au ridicat și au
mărturisit că au fost vindecați!” De ce n-au făcut-o și ei? Prin aceasta,
martorii acuzării sunt deja condamnați.

Duhul este Cel care însuflețește
Cuvântul. Și El mai spune ceva, ca o replică pentru procuror:

„Dumnezeu nu a fixat niciodată un
termen pentru vindecare!” Cuvântul Lui spune doar atât: „*Rugăciunea făcută cu*

*credință va mântui pe cel bolnav,
și Domnul îl va însănătoși.” (Iacov 5.15).*

În Marcu 16.18, El a spus: „...*Își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.*” (Marcu 16.18), dar nu scrie că cei bolnavi vor sări imediat în sus vindecați! Domnul a spus simplu, că dacă cred, vor fi vindecați.

Vedeți? Procurorul poate acuza numai dacă citește greșit Cuvântul lui Dumnezeu.”

Mă gândesc că apărarea are un Martor foarte bun, care știe dacă oamenii cred sau nu. Martorul apărării a stat și stă întotdeauna numai pe Cuvânt.

El continuă: „Satan a citit greșit Cuvântul în fața celui necredincios și necredinciosul a procedat ca atare. Dar cel credincios a înțeles Cuvântul întocmai și a stat neclintit pe El.”

Vedeți? Ei nu puteau să dovedească învinuirile aduse la adresa lui Dumnezeu: că El nu este credincios Cuvântului Său! Ba mai mult, se poate vedea că în realitate ei sunt cei necredincioși!

Noi spunem că suntem mântuiți, iar cei necredincioși ne întrebă: „Cum poți dovedi aceasta?” Foarte simplu: Viața mea dovedește că sunt mântuit. Felul în care acționez dovedește dacă sunt mântuit sau nu. Nu contează cât de mult spun eu că sunt mântuit, pentru că oamenii vor privi la viața mea și vor ști dacă ceea ce spun este adevărat sau nu.

Același lucru este valabil și pentru vindecare: dacă o accepți și crezi că ești vindecat, vei acționa ca atare. De ce? În tine se va produce o schimbare vizibilă și atunci, nimeni și nimic nu-ți va putea lua încredințarea pe care ai primit-o. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu! Dar tu trebuie să accepți vindecarea și s-o mărturisești cu gura ta.

La fel este cu mântuirea: Voi sunteți mântuiți prin credință!

Isus i-a spus femeii care avea scurgerea de sânge și s-a atins de haina Lui: „*Fiică, credința ta te-a mântuit...*” (Marcu 5.34).

Eu nu sunt un bărbat cult, dar am căutat explicația câtorva cuvinte. Astfel, cuvântul „salvat” vine din grecescul „sozo”. Voi sunteți salvați, „sozo”, atât firește, cât și duhovnicește. El a salvat-o „Sozo” de la o moarte prematură, exact așa cum ne salvează „sozo” din iad. În limba greacă, pentru ambele situații este folosit același cuvânt: „sozo.”

Vedeți? „*Credința ta te-a mântuit* „sozo” și te-a salvat „sozo” de boala pe care ai avut-o.” Deci în ambele cazuri este folosit același cuvânt: „sozo.”

Apoi Duhul Sfânt a continuat:

„Procurorul a citit greșit Cuvântul cu privire la vindecarea bolnavilor, deoarece nicăieri nu scrie că ei se vor ridica imediat ce li s-a dat făgăduința. Mai mult, Cuvântul spune clar că „**cei ce vor crede se vor însănătoși.**” Înseamnă că bolnavul trebuie să creadă, pentru că această făgăduință este valabilă numai pentru cei credincioși!”

Următorul lucru asupra căruia vrea să atragă atenția Martorul apărării este că Cuvântul lui Dumnezeu este o sămânță care a fost semănată de Semănător. Dacă sămânța cade într-un pământ bun, va veni la viață și va trăi.”

Dacă, de exemplu, un fermier seamănă porumb sau orice altă sămânță și a doua zi după ce a semănat-o s-ar duce și ar dezgropa-o ca să vadă în ce stadiu se află, ce ar observa? „Păi, nu se vede nici un progres față de ziua de ieri!” În ziua următoare s-ar duce și ar dezgropa-o din nou. Ce ar constata? Că este la fel ca ieri. Dacă el va continua să facă acest lucru, sămânța aceea nu va veni niciodată la suprafață. Nu poate veni, pentru că de câte ori o dezgropi, strici lucrurile. Tu trebuie s-o predai pământului și să-l lași pe el să facă restul.

De fiecare dată când privești la simptomele bolii tale, mărturisești despre ea, te plângi cu privire la ea și atunci Dumnezeu nu te va putea vindeca niciodată. Predă-o însă lui Dumnezeu și crede Cuvântul Său, fiindcă atunci El Își va împlini făgăduința dată. Dar nu uita! Pe tine nu te interesează ce boală ai, nici cum te simți; nu te interesează nimic, pentru că Dumnezeu ți-a făgăduit vindecarea și potențial ai primit-o deja în momentul când ai acceptat-o. Aceasta este vindecarea în formă de sămânță (Fratele Branham bate de cinci ori în amvon).

Dacă eu îți cer un stejar, iar tu îmi dai o ghindă, potențial eu am un stejar.

Dacă îți cer un știulete de porumb, iar tu îmi dai un grăunte, potențial eu am știuletele. De ce? Pentru că predau grăuntele, pământului, îl ud și îl plivesc pentru ca nici o buruiană să nu se poată apropia de el, ca să ia puterea pământului din jurul lui. Atunci, germenul de viață din sămânță va veni la suprafață. Dacă sămânța nu posedă germenul de viață, nu va crește, dar dacă îl posedă, nu există nimic s-o poată opri să crească.

Cineva m-a întrebat: „Ce crezi despre înviere?”

Du-te și toarnă o placă de beton în curtea ta. Unde vei avea cea mai deasă iarbă în primăvara următoare? La marginea trotuarului. De ce? Pentru că atunci când razele calde ale soarelui încep să încălzească pământul, nu există nici o posibilitate de a opri viața să vină la suprafață. Ea găsește drumul spre lumină. Își croiește drum de-a lungul plăcii de beton și iese la capătul trotuarului, unde-și scoate capul afară ca să-L laude pe Dumnezeu cel Atotputernic pentru razele binefăcătoare ale soarelui. Soarele (Sun în engleză), controlează viața botanică. „Son” în limba engleză înseamnă „Fiul” și El controlează toată Viața veșnică, pentru că numai în El se primește Viața veșnică. Nimic nu o poate ascunde, pentru că este hotărât să fie o înviere. Deci, nu te îngrijora, pentru că tu vei veni oricum, indiferent unde te vei afla.

Dacă crezi și accepți vindecarea, tu trebuie să te vindeci. Cuvântul lui Dumnezeu și făgăduințele Lui sunt o sămânță pe care a semănat-o Semănătorul. Dar ce spune Cuvântul?

O parte din sămânță a căzut în locuri stâncoase și pentru că nu avea rădăcină, s-a uscat.

O altă parte a căzut între spini și spinii, problemele, au înecat-o.

Dar o altă parte din sămânță a căzut în pământ bun, acolo unde nu au fost nici stânci, nici spini și a adus roadă.

Totul depinde de voi. Dacă

permiteți ca un necredincios să vină în casa voastră și-i ascultați cuvintele: „Păi, așa ceva nu mai există astăzi!” lăsați buruienile să vă invadeze și vă vor sufoca! Dar voi să spuneți: „Dumnezeu a spus că sunt vindecat și o cred din toată inima mea!” Această credință va scoate afară toată necredința și va aduce roada așteptată. Acesta este adevărul.

În continuare, Avocatul apărării cheamă și El câțiva martori, așa cum a chemat și procurorul.

Primul Său martor este profetul Noe. Să auzim mărturia lui:

„Noe, ce ai de spus în după-amiaza aceasta?”

„Eu am trăit într-o epocă științifică mult mai avansată decât cea din timpul acesta. Pe pământ nu plouase niciodată, pentru că Dumnezeu uda pământul prin rouă și prin izvoarele subterane, dar într-o zi, El mi-a vorbit și mi-a spus că va ploua de sus. Eu am dus mesajul Său la oamenii din timpul acela, dar ei nu m-au crezut! Dumnezeu mi-a poruncit să construiesc o corabie și eu am făcut întocmai, vestind tot timpul avertizarea Domnului: că va ploua de sus.

Domnul Necredincios, domnul

Îndoielnic și toți ceilalți, au râs și m-au batjocorit spunând că sunt nebun, deoarece cercetările lor științifice au arătat că sus nu există nici un strop de apă. Ei puteau să zboare pe Lună și pe stele și au construit lucruri pe care lumea de astăzi nu le poate face cu toată dotarea ei științifică. Da, ei au dovedit științific că sus nu este nici un strop de apă. Cu toate acestea, Dumnezeu mi-a spus că va ploua și eu am crezut că dacă El a spus acest lucru, va fi în stare să-l și împlinească. Eu știam că și dacă nu este apă sus, El o poate pune acolo, așa că am continuat să vestesc mesajul Său. Domnul

Necredincios m-a batjocorit pentru acele cuvinte, domnul Îndoielnic s-a îndoit de ele, iar domnul Nerăbdător nu a putut aștepta să vadă ce se va întâmpla. Dar eu am continuat să vestesc mai departe, construind în același timp corabia. Ei veneau în fiecare zi și-mi spuneau râzând:

„Presupunem că va ploua astăzi, nu?

Ha, ha, ha!” sau: „Eu am crezut că ești un bărbat normal și că îți vei reveni...”

sau: „Unde este ploaia? Îți amintești că ai spus că va ploua?”

Vedeți, aceștia sunt cei care se pretind credincioși, dar în realitate nu sunt ceea ce vor să pară. Mă refer la domnul Necredincios, la domnul Îndoielnic și la domnul Nerăbdător.

„O, Noe, noi am știut întotdeauna că ești un profet mincinos, pentru că ideile tale prostești sunt contrazise de știință! Ideile tale sunt în opoziție cu tendințele moderne. Tu nu vorbești ca pastorii noștri, ceea ce dovedește că ești greșit. Mai mult, suntem siguri că nu ești un profet adevărat, pentru că ai spus că va ploua de sus și deși a trecut o lună de atunci, nu s-a întâmplat nimic.”

„Măi profetule, au trecut doi ani...
parcă ziceai că a spus Dumnezeu că va ploua...”

„Da, El a spus aceasta.”

„Păi, au trecut doi ani de atunci...”

Da, au trecut cinci ani, douăzeci de ani, cincizeci de ani... și iată că arca este gata. Noe stătea liniștit lângă ușă când au apărut din nou domnul Batjocoritor, domnul Necredincios, domnul

Îndoielnic și domnul Nerăbdător și au zis într-un glas:

„Păi, unde este ploaia?”

„Dumnezeu nu a spus când va ploua, ci a spus că va ploua. Da, așa mi-a spus El: „Fă-ți o corabie, căci va ploua, iar tu vei fi scăpat prin ea!” El nu mi-a spus când se va întâmpla aceasta, ci mi-a zis doar să construiesc corabia pentru că va ploua, iar eu L-am ascultat.”

„Păi, dacă tu ți-ai făcut partea, înseamnă că și Dumnezeu și-o va face pe a Lui, nu?”

„Da, dar El nu a spus când o va face...”

Anii au trecut și iată că mai trebuiau încă șapte zile ca să fie o sută douăzeci de ani. În tot acest timp, domnul Necredincios, domnul Batjocoritor, domnul Îndoielnic și domnul Nerăbdător au râs de mine și m-au batjocorit. Au spus că sunt nebun dacă pot să cred o asemenea făgăduință, iar dacă Dumnezeu a spus într-adevăr așa ceva, nu poate s-o împlinească, etc. Cu toate acestea, eu am rămas credincios pe ceea ce a spus Dumnezeu și nu m-am clintit nici o clipă! Da, eu L-am crezut și am stat neclintit pe făgăduința Lui.

Și iată că într-o zi când au venit să râdă din nou de mine, au găsit ușa închisă, iar când au văzut aceasta, și-au zis: „Păi, fanaticul acesta bătrân a închis ușa corăbiei!” Eu i-am auzit când au spus aceste cuvinte, dar adevărul era că nu eu închisesem ușa, ci Dumnezeu o făcuse, de aceea le-am zis: „Nu eu am închis ușa, ci Dumnezeu! Fără îndoială, astăzi va începe să plouă.”

Dar prima zi a trecut și ploaia n-a venit. Când au văzut aceasta, ei au venit din nou la corabie și au zis: „Nu Dumnezeu a închis ușa, ci Noe și fiii lui au făcut aceasta...”

Vedeți, acestea erau cuvintele spuse de Batjocoritor, de Necredincios, de Îndoielnic și de Nerăbdător. Ei au făcut aceasta în fiecare zi, dar iată că în ziua de 17 mai, a început să plouă. Ploaia aceasta i-a nimicit pe toți oamenii care, atunci când au fost puși la încercare de Cuvântul lui Dumnezeu, au râs și L-au batjocorit, și i-a salvat pe toți cei care au crezut făgăduința Sa și s-au pregătit conform poruncii Lui.”

Ajunge, Noe, pentru că vreau să chem un alt martor. Al doilea martor al apărării a fost Avraam, care declară următoarele:

„Eu am fost un om simplu, un credincios, dar într-o zi, Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a făgăduit că voi avea un fiu prin soția mea, Sara. În vremea aceea, Sara avea 65 de ani, iar eu aveam 75 de ani. Ne-am căsătorit când ea avea șaisprezece ani și suntem pe jumătate frați. Soția mea era stearpă, așa că nu se vedea nici o posibilitate de a primi acel fiu, dar pentru că Dumnezeu ne dăduse acea făgăduință, am început să ne pregătim pentru primirea fiului făgăduit.

După ce a trecut prima lună, am întrebat-o pe Sara: „Cum te simți, iubito?” Cred că țineți minte că ea era în menopauză de vreo douăzeci de ani. Și eu am întrebat-o: „Sara, a apărut ceva nou în aceste ultime douăzeci și opt de zile?”

„Nu, nu este nici o diferență.”

Dar eu eram încredințat că vom avea

copilul și am rămas credincios făgăduinței dumnezeiești, chiar dacă anii au trecut unii după alții.

Domnul Necredincios, domnul

Îndoielnic și domnul Nerăbdător, au încercat toate modalitățile de a mă îndepărta de făgăduința lui Dumnezeu și să mă convingă că sunt greșit:

„O, Avraam, tu ai fost un fermier renumit și apreciat de toți, dar în ultimul timp ai deviat rău de tot. Tu crezi ceva ce nu se va împlini niciodată, pentru că este împotriva științei ca un bărbat și o femeie de vârsta voastră să aibă un copil!”

Pe mine însă, nu m-a interesat ce au spus ei și L-am crezut pe Dumnezeu, iar acel lucru s-a împlinit douăzeci și cinci de ani mai târziu. El nu mi-a spus când voi avea copilul, ci mi-a spus că îl voi avea. Da, eu L-am crezut pe Dumnezeu și am pus deoparte tot ce mi s-a spus împotriva cuvintelor Lui.”

Avraam nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu. Pe el nu l-a interesat cât erau de mulți cei care ziceau: „Tu nu mai poți avea un copil! Acest lucru este imposibil! Vino-ți în fire, fiindcă ai înnebunit!” și în tot acest timp a devenit tot mai puternic ancorat pe făgăduință. Aceasta este ceea ce face credința adevărată. Ea nu cunoaște nici o îndoială.

Dar dacă nu cunoști această credință adevărată, vei renunța foarte repede.

Avraam continuă: „Cuvântul nu mi-a spus că voi avea copilul după un an, ci mi-a spus că îl voi avea.”

În ordine. Să chemăm un alt martor:
pe prorocul Isaia.

Isaia declară:

„Eu am fost un profet recunoscut de toți, pentru că Dumnezeu m-a legitimat înaintea lor, dar într-o zi am avut o prorocie foarte neobișnuită: „*Fecioara va naște...*” Aceste cuvinte au sunat foarte ciudat pentru toți.”

De fapt, acesta este felul de lucrare al lui Dumnezeu: El face tot timpul lucruri ciudate. Iosif ar fi vrut s-o poată crede pe Maria, dar ceea ce spunea ea era prea ciudat ca să poată fi crezut.

„Când am avut prorocia, toți m-au crezut și fiecare fecioară din Israel a început să se pregătească pentru nașterea aceluia Fiului care urma să fie zămislit de o fecioară. Dar zilele au trecut, apoi au trecut lunile și anii și oamenii au început să creadă că sunt un profet mincinos pentru că acea profeție nu se împlinise încă. Dar eu am știut că Cel ce făcuse această făgăduință este Același Dumnezeu care le-a făcut și pe celelalte. Făgăduința a fost dată și au trebuit să treacă opt sute de ani până când s-a împlinit întocmai.”

Să chemăm repede un alt martor: pe Moise.

Noi știm că toți profeții sunt aleși mai dinainte, pentru că Cuvântul spune că darurile și chemarea sunt fără pocăință. Domnul i-a spus lui Ieremia în capitolul 1.5: „*Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecul mamei*”

tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor."

Isus Hristos a fost Sămânța făgăduită Evei în grădina Eden.

Ioan Botezătorul a fost văzut de Isaia cu șapte sute doisprezece ani înainte de a se naște: *„Un glas strigă: „Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeuul nostru!”* (Isaia 40.3).

Vedeți, darurile și chemarea nu se primesc prin punerea mâinilor, ci voi le posedați deja când vă nașteți.

Moise se născuse să fie un profet. Și iată că stătea de patruzeci de ani în pustie, ca să uite toată educația învățată în Egipt. Dar într-o zi, Dumnezeu i s-a arătat într-un Stâlp de Foc și i-a vorbit: *„Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta și te voi învăța ce vei avea de spus.”* (Exod 4.12).

„Când am auzit trimiterea lui Dumnezeu, eu m-am plâns și am zis: „Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbești Tu robului Tău; căci vorba și limba-mi este încurcată.” (v. 10). Dar Domnul mi-a răspuns:

„Cine a făcut gura omului?” și pentru că eu șovăiam în continuare, El mi-a zis: *„Nu-i oare acolo fratele tău, Aaron, levitul? Știi că el vorbește ușor.”* (v. 14). Și a

adăugat: „El va vorbi poporului pentru tine, îți va sluji drept gură, și tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu.” (v. 16).

Acest lucru mi s-a părut foarte bun, așa că am mers.

Toți cei care mă vedeau, râdeau de mine pentru că aveam optzeci de ani. Barba mea lungă atârna în jos și alături de mine, pe un măgar, mergea soția mea Sefora și fiul nostru, micuțul Gherșom. Pășeam cu ochii ațintiți spre cer, în timp ce în mână țineam toiagul meu strâmb. Așa am plecat să cuceresc Egiptul. Adevărul este că Dumnezeu a făcut totul. El a făcut și toiagul acela strâmb, arma prin care am putut birui. Acel toiag a făcut mai mult decât putea face o armată, și aceasta pentru că așa hotărâse Dumnezeu.

Când am ajuns în Egipt, știți că am fost dus în fața „sfântului părinte” Faraon, păstorul lor, și am făcut minunea cu toiagul. Voi știți că am primit de la Dumnezeu două semne: lepra de pe mână și toiagul transformat în șarpe. Când m-a văzut, păstorul Faraon a refuzat să colaboreze cu mine, iar atunci când am încercat să-l conving prin semnele pe care mi-a poruncit Dumnezeu să le fac, el a făcut tot posibilul să discrediteze lucrarea Domnului în fața poporului și s-o facă de necrezut. Astfel, mi-a spus că are câțiva vrăjitori care pot face ceea ce fac și eu. Și imitatorii s-au ridicat imediat și au încercat să imite lucrarea adevărată.”

Aceasta încearcă să facă Satan întotdeauna când Dumnezeu aduce o mișcare: ridică imitatori firești, care încearcă să facă imediat o imitație a lucrării adevărate.

„Când imitatorii aceștia firești au venit în față și și-au transformat toiagele în șerpi, exact cum făcusem eu, păstorul Faraon a spus:

„După cum vedeți, Moise nu este decât un vrăjitor!
Noi am reușit să facem exact ce face el, așa că nu este cu nimic mai deosebit.

Vrăjitorii mei au făcut exact ca el și în plus, noi avem spitale și multe alte lucruri mărețe!”

Desigur, el avea dreptate, dar Dumnezeu nu le ceruse să facă așa ceva. Înțelegeți?

Moise continuă: „Vedeți? El a încercat să pună lucrarea lui Dumnezeu sub semnul întrebării, dar eu am stat liniștit, pentru că știam că Vocea care-mi vorbise era Cuvântul lui Dumnezeu pentru timpul acela. Aceasta a făcut ca Dumnezeu să-mi dea biruință, după care m-am dus pe muntele pe care mi s-a descoperit prima dată. El nu a făcut aceasta după prima zi, ci după multă vreme, dar ceea ce a spus, s-a împlinit întocmai: *„Eu voi fi negreșit cu tine; și iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe popor din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta.”* (Exod 3.12). Și eu am stat neclintit pe făgăduința Sa.”

Haideți să chemăm încă un martor: pe Iosua, care declară următoarele:

„Moise a ales din fiecare seminție (denominațiune) câte un bărbat și ne-a trimis să cercetăm țara. Când am trecut râul și am intrat în Canaan, noi i-am văzut pe amaleciți, pe amoriți, pe fereziți și pe urmașii lui Anac, care erau uriași. Când ne-am întors, zece dintre iscoade au înmuiat inima poporului spunând: „Nu vom putea să-i biruim. Este imposibil, pentru că sunt mai puternici decât noi!” Dar când ne-am întors, eu și Caleb am adus o dovadă a bogăției acelei țări: un ciorchine de struguri.”

Vedeți, aici este marea problemă! Cum este posibil ca un om, o biserică sau o denominațiune, să nege că El este viu în mijlocul nostru, după ce a „gustat” dovada că El trăiește și este Același? Cum puteți

face aceasta, protestanților? Voi ați vorbit în limbi, ați avut tălmăcirea limbilor, etc. Atunci cum este posibil să respingeți Cuvântul făgăduit pentru epoca aceasta? Voi luați numai o parte din El și spuneți: „O, Țara este bună, este minunată!” dar acel ciorchine nu era toată țara făgăduită. Toată Palestina era plină de asemenea roade.

„Noi credem în vorbirea în limbi și în toate semnele și minunile lui Dumnezeu; noi ne rugăm pentru bolnavi!” Dar ce se întâmplă dacă stați în fața Cuvântului făgăduit de El pentru timpul acesta?

Ce faceți cu Luca 17.30? „*Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.*” Ca în zilele Sodomei.

Dar cu Maleahi 4? „*Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor!*” Întocmai cum a ars Sodoma. (v. 1).

Atunci cei neprihăniți îi vor călca în picioare pe cei răi, „*căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre.*” (v. 3).

Dar, „*vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.*”

El va întoarce... inima copiilor spre părinții lor...” (v. 5-6).

Întotdeauna când a venit acest Duh al lui Ilie, El a făcut aceeași lucrare: i-a întors pe oameni la credința adevărată.

De ce vă îndoiți că acesta este adevărul, când El a adus într-o armonie desăvârșită tot ce au vorbit profeții, Hristos și apostolii? Cum este posibil să mai spuneți: „Să nu aveți nici o legătură cu adunarea aceea! Oricine va face aceasta, va fi exclus din biserica noastră!”

Pe mine nu mă interesează pieile lor de capră, fiindcă știu că numele meu și al fiecărui credincios adevărat este scris în Cartea Vieții Mielului.

Iosua continuă: „Eu am liniștit poporul spunând: „Pe mine nu mă interesează cât de grozavi par ei, nici cât de multă împotrivire se ridică împotriva noastră, nici cât fanatism! Eu știu un singur lucru și aș vrea să vi-l amintiți și voi: Când eram încă în Egipt, Dumnezeu a zis: „*Eu v-am dat această țară!*” și ca atare, ne aparține!”

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu S-a dus înăuntru cu o mătură și cu o bidinea ca să văruiască pereții. Nici nu le-a așezat un scaun Morris în care să se așeze la odihnă și să zică: „Servitoarele să-mi facă patul...” Dumnezeu nu procedează în felul acesta, dar El i-a zis lui Iosua: „*Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi-l dau, cum am spus lui Moise.*” (Iosua 1.3).

„*Va călca talpa piciorului vostru,*” înseamnă stăpânire. Fiecare făgăduință din Biblie aparține credincioșilor, dar este nevoie ca talpa piciorului vostru să calce pe ea, adică s-o luați în stăpânire. Voi trebuie să luptați pentru fiecare centimetru de făgăduință, pentru că dacă în tine nu este nici o luptă, ieși afară din joc!

Nu demult, am fost pe un stadion, dacă nu mă înșel, în Georgia Tech, și acolo am văzut un afiș interesant lipit pe o ușă: „Nu este importantă mărimea unui câine care luptă, ci mărimea luptei care se dă în câine!” ceea ce este un mare adevăr.

Aceasta înseamnă că nu este important câte licențe și doctorate D.D.D., Ph.D., L.L.D. etc., aveți, ci cât de mult din Hristos locuiește în voi. Important este cât de multă credință posedați în inima voastră, nu cât de bine știți explica cutare și cutare lucru.

Da, aceasta contează:

Cât de multă credință aveți voi în Dumnezeu și cât credeți că El spune numai Adevărul. Aceasta depinde de voi. Depinde de ce fel de sămânță sunteți. Dacă sunteți sămânța lui Avraam, veți face la fel ca el, pentru că în Romani 4.17 scrie că el a crezut în Dumnezeu *„care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.”*

Iosua a continuat: „Eu am încercat să liniștesc poporul și le-am spus să tacă înaintea Domnului, pentru că El va face tot ce a spus (Fratele Branham bate de opt ori în amvon), deoarece dacă Dumnezeu spune ceva, acela este adevărul. Voi știți că noi ne aflam la Cades-Barnea, la numai două zile de țara făgăduită, dar necredința lor ne-a făcut să pribegim timp de patruzeci de ani prin pustie. El nu ne-a spus când vom lua țara, ci a spus doar că o vom lua. Tot El a spus că vom pribegi până când toată generația aceea de necredincioși va pieri și va crește o altă generație. El nu ne-a spus când vom lua țara, ci ne-a spus doar că o vom lua și așa a fost. Noi am luat-o!”

Părerea mea este că

Iosua este un martor bun. Voi ce părere aveți? (Amin). Desigur. „Noi am luat țara după patruzeci de ani.”

Este târziu, dar aş vrea să mai aduc un martor. Se poate? Eu mi-am notat foarte mulți și cred că am putea chema o sută sau chiar două sute de martori, dar am să mai chem numai unul. Cu permisiunea voastră, pot să fiu eu acel martor? (Amin).

Mi-ar face plăcere să iau poziție pentru El. Știu că într-o zi voi sta ca martor pentru El, dar aş vrea s-o fac chiar astăzi.

Noi cunoaștem mărturia celor din vechime, dar să ascultăm și mărturia unui martor actual. Oh, Doamne!

Îmi amintesc de timpul când eram numai un copil. Voi ați citit povestea vieții mele. Apoi, când eram doar un tânăr predicator, îmi amintesc că odată eram la un botez în râu. Cam zece mii de oameni asistau la prima mea mare trezire. Când am condus-o pe cea de-a șaptesprezecea persoană la apă, s-a auzit un zgomot. Afară era foarte cald, pentru că era luna iunie 1933 și noi ne aflam la capătul lui Spring Street din Jeffersonville.

Deci, l-am condus în apă pe acel tânăr și l-am întrebat: „Fiule, îl accepți pe Isus Hristos ca Mântuitor personal?”

„Da, îl accept,” a răspuns el. Tânărul se numea Edward Colvin.

„Edward, știi ce voi face acum?”

„Știu, frate Branham.”

„Te voi boteza, pentru a
le dovedi celor prezenți că L-ai acceptat pe Hristos ca Salvator personal. Prin
faptul că te botez în Numele lui Isus Hristos, primești Numele Lui și înviezi
pentru o Viață nouă, ceea ce înseamnă că atunci când vei pleca de aici va
trebui să trăiești o viață nouă. Înțelegi aceasta, Edward?”

„Înțeleg.”

„Pleacă-ți capul.”

Apoi m-am rugat: „Tată
ceresc, tânărul acesta și-a mărturisit credința în Tine. Pe baza însărcinării
pe care ne-ai dat-o Tu, de a merge în toată lumea ca să propovăduim Evanghelia
și să-i botezăm pe cei ce vor crede, în Numele Tatălui și al Fiului și al
Sfântului Duh, eu îl botez pe fratele meu iubit, în Numele Domnului Isus
Hristos.”

Când l-am scufundat în
apă, am auzit un zgomot ciudat: „Whoooosh!” iar o Voce a zis: „Privește în
sus!”

„Ce este aceasta?” mi-am zis mirat. Soția mea
(În vremea aceea nu eram căsătoriți încă) era și ea acolo și avea în mână un
aparat de fotografiat.

Atunci Vocea mi-a zis
pentru a doua oară: „Privește în sus!” Am privit în jur și am văzut că toți cei
prezenți stăteau în tăcere. Și Vocea a spus pentru a treia oară: „Privește în

sus!”

Când am privit, am văzut același Stâlp de Foc care a condus Israelul prin pustie. Mii de ochi L-au putut vedea în timp ce cobora deasupra locului unde mă aflam.

Apoi Vocea a spus: **„Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul să pregătească prima venire a Domnului, Mesajul tău va înconjura pământul și va pregăti a doua venire a lui Isus Hristos!”**

Toate ziarele au scris despre acel eveniment. Dr. Lee Vayle a adunat câteva articole care au apărut în ziare: „O Lumină tainică apare în timp ce un predicator baptist local oficiază un botez în apă!”

Cu câțiva ani în urmă, am fost provocat de un predicator baptist care nu credea în vindecarea divină. El m-a provocat la o confruntare, dar eu am refuzat, așa că s-a dus fratele Bosworth în locul meu. Predicatorul baptist a pierdut dezbateră, iar la sfârșit a spus: „Aș vrea să-l văd pe vindecătorul divin făcând o vindecare...”

Atunci, m-am dus pe platformă și i-am zis: „Eu nu sunt un vindecător divin, domnule.”

.....

Doar o întrebare,
aceasta a fost tot. Dacă El este IeHoVaH-Jire, va purta de grijă, pentru că El

este Salvatorul. Voi nu puteți separa Numele. El este IeHoVaH-Rafa, Vindecătorul, Același ieri, azi și în veci.

Bărbatul acela nu a putut spune nici un cuvânt le ceea ce a vorbit fratele Bosworth, dar la sfârșit a cerut să merg eu pe platformă.

Cei prezenți nu știau că mă aflu în sală, pentru că eram la balcon cu soția și cu micuța Becky. Ea termină anul acesta liceul, dar atunci avea numai un an și eu o țineam în brațe.

Fratele Bosworth a spus:

„Știi că fratele Branham se află în adunare, de aceea aș vrea să vină în față ca să elibereze adunarea.”

Atunci toți au început să privească în jur, căutându-mă. Erau prezenți cam treizeci de mii de oameni, care veniseră din toate părțile națiunii ca să asiste la confruntare.

Vedeți, întotdeauna este nevoie de ceva care să adune poporul împreună. Ceea ce-i adunase pe toți, pe unitarieni, pe trinitarieni, etc., era credința în vindecarea divină.

Bărbatul acela a zis:

„Astăzi nu mai crede nimeni în vindecarea divină, doar grupul acesta de holly-rollers.” Atunci s-a ridicat Raymond Rickey și l-a întrebat:

„Pe cine consideri tu, holly-rollers? Și cine sunt după părerea ta oamenii normali?”

„Baptiștii,” a răspuns
el.

„În ordine” a răspuns
fratele Raymond. „Câți din cei prezenți în locul acesta, pot dovedi printr-un
certificat medical că au fost vindecați la rugăciunea fratelui Branham?”

S-au ridicat trei sute
de oameni.

„Ce spui de aceasta?”
I-a întrebat el pe predicatorul baptist.

În acest timp, eu mă
gândeam ce să fac, dar chiar atunci a venit Duhul Sfânt și mi-a zis: „Du-te
jos!” Am privit în jur și am văzut că deasupra mea este o Lumină. Atunci am
plecat pe platformă și am spus:

„Dacă problema noastră
este darul, este în ordine. În ce mă privește, eu nu sunt un vindecător divin.
Dumnezeu este Vindecătorul.”

Și am continuat: „Dacă
eu depun mărturie pentru Dumnezeu, El este obligat să depună mărturie pentru
mine.”

În sală era un fotograf
de la Studiourile Douglas și avea un aparat de fotografiat mare. Predicatorul
baptist îi spusese:

„Fă-i câteva fotografii bătrânului acela (fratelui Bosworth), în timp ce-l jupoi și-i trag pielea jos, fiindcă după adunare am să i-o prind de ușa biroului meu, în memoria vindecării divine.”

Vă puteți imagina ca un creștin să vorbească în felul acesta? Vedeți, voi puteți fi cunoscuți după roadele pe care le aduceți. Astfel, fotograful a făcut șase clișee în care predicatorul nostru actor, a fost surprins cu pumnul sub nasul fratelui Bosworth, etc., însă fratele Bosworth a stat liniștit și l-a lăsat să-și facă jocul.

Dar știți ce s-a întâmplat? Atunci când fotograful a plecat la studio să facă pozele, nu a ieșit nici măcar una dintre ele, pentru că filmele erau voalate. Dumnezeu nu i-a permis acelui necredincios să-și bată joc de slujitorul Său și să se laude cu acele fotografii.

Apoi am spus: „Dacă problema în discuție este darul vindecării divine, aceasta este făgăduința Bibliei, și eu pot dovedi aceasta cu Cuvântul. Cât despre mine, eu nu sunt un vindecător divin, domnule.”

„Ca om, te respect,” a spus el, „dar ca lucrător, nici nu mă gândesc la tine.”

„Același lucru îl gândesc și eu despre tine,” am răspuns.

„Aș vrea să văd și eu cum hipnotizezi oamenii, apoi voi reveni pentru un an, ca să văd cum se vor

simți atunci.”

Începuse să vorbească
aiurea, așa că i-am zis:

„Dacă eu vorbesc pentru
Dumnezeu, El este dator să vorbească pentru mine.”

Când am spus acele
cuvinte, Stâlpul de Foc a venit peste audiență. Da, Stâlpul de Foc a venit în
mijlocul nostru și fotograful a făcut o fotografie.

George J. Lacy, șeful
departamentului pentru documente secrete de la FBI, a cercetat chiar în noaptea
aceea clișeu făcut de fotograf. Aceasta era singura fotografie reușită.

Câți dintre voi au copia
acelei fotografii în casa lor? Vedeți?

Originalul se află la
muzeul de artă religioasă de la Washington DC, iar sub fotografie scrie:
„Singura Ființă supranaturală care a fost fotografiată vreodată în toată
istoria lumii.”

Cine este Acesta?

Priviți-l! El este Același ieri, azi și în veci. O, dacă aş avea zece mii de
limbi, tot nu mi-ar fi de-ajuns ca să vorbesc despre El! Da, domnilor.

Cu ani în urmă, păstorul

meu mi-a spus că am avut un vis urât, dar pe mine nu m-a interesat ce a spus el.

Îmi amintesc că atunci când a venit pentru prima dată Îngerul la mine, s-a întâmplat la Green's Mill, și mi-a spus că primul dar pe care-l voi primi mă va ajuta să depistez bolile oamenilor. Eu le voi lua mâna în mâna mea și atunci îmi va apărea pe mână un semn deosebit pentru fiecare boală. Câți vă mai amintiți aceasta? (Amin). Când L-am întrebat ce este aceasta, El mi-a răspuns că este același lucru care s-a întâmplat și la început și că a venit timpul să se întâmple din nou.

Știu că este mult fanatism, dar eu nu sunt răspunzător pentru ceea ce spun oamenii. Eu trebuie să răspund numai pentru ceea ce spun eu și sunt conștient că mă aflu pe podiumul acesta ca martor al apărării pentru Dumnezeu și pentru Cuvântul Său, care știu că este Adevărul. Dacă El nu mi-ar fi arătat în Biblie ceea ce mi-a spus când mi S-a arătat, nu L-aș fi crezut.

Câți își mai amintesc că am spus că voi cunoaște gândurile inimii? (Amin). Așa a spus El și acest lucru s-a împlinit treizeci și trei de ani mai târziu. Vedeți? Nu s-a împlinit imediat după ce mi-a dat făgăduința, ci s-a descoperit treptat, asemenea unei semințe. Apoi, într-o zi a răsărit ca și Cuvânt al Său, așa încât astăzi pot mărturisi că El este viu. Da, eu sunt un martor că El vindecă!

Nu mai avem timp decât pentru rândul de rugăciune.

Vom încheia procesul, urmând ca voi să luați în considerare mărturiile care vă plac! Să nu uitați că juriul este mintea voastră!

Voi știți că la fiecare proces este un juriu, iar ceea ce veți face în continuare, va arăta care este verdictul vostru.

Acum vom face întocmai ceea ce spune Biblia: „...*își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.*” Cine vor face aceasta? Cei ce cred: „*Aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede.*” Noi credem, așa că dacă veți crede și voi, sute, chiar mii de oameni din întreaga națiune se vor putea ridica sănătoși.

Voi ați auzit de Florence Nightingale, strănepoata răposatei Florence Nightingale din Longra, Anglia. Ea era ca o umbră (voi i-ați văzut fotografia în „Povestea vieții mele”), pentru că era mâncată de cancer. Dar i-ați văzut fotografia de pe pagina cealaltă? (După ce s-a rugat fratele Branham pentru ea. N.t.).

Uitați-vă la congressmanul Upshaw. El a stat șaiszeci și șase de ani într-un scaun cu rotile, dar într-o seară a participat la o adunare ținută în California. Eu am mers pe platformă și am chemat rândul de rugăciune fără să știu că el se afla acolo.

Apoi am spus: În fața mea stă o femeie de culoare care are un copilăș. Văd și un medic care l-a operat pe acest copilăș. Medicul este un bărbat slăbuț și poartă ochelari cu rame făcute din carapace de broască țestoasă. Copilul a paralizat în timpul operației.

În clipa aceea, a apărut în ușă o femeie de vreo o sută treisprezece kilograme și a început să-i împingă pe ușeri, pentru a-și face loc cu targa spre platformă. Ea striga: „Doamne, ai milă! Acela este copilășul meu!”

Ușierii o împingeau

înapoi zicând: „Doamnă, nu poți veni în față pentru că nu ai număr de rugăciune!”

Atunci eu am zis:

„Doamnă...” însă ea a strigat: „Mă duc pe platformă!” iar ușierii nu puteau s-o țină pe loc, pentru că era prea mare și puternică.

Când a ajuns aproape de mine, i-am zis:

„Un moment, doamnă. Dacă Domnul Dumnezeu ți-ar spune mai multe cu privire la copilul tău...” Apoi am întrebat-o: „Deci copilul pe care l-am văzut în vedenie este al tău? Dar eu nu pot să-ți spun nimic în plus. Tot ce pot să fac este să mă rog pentru el, și o voi face chiar acum, dar nu pot să-ți spun decât ceea ce văd.”

„Domnule,” a zis ea,
„acum doi ani, copilul meu a fost operat de apendicită și a paralizat. De atunci este cum îl vedeți.”

„Păi, dacă credința ta
Îl poate atinge pe Domnul, de ce nu te rogi pentru copil?”

După ce i-am spus aceste cuvinte, m-am întors și m-am adresat audienței:

„După cum am spus în mesajul meu...” dar în clipa aceea am primit o altă vedenie: Am văzut o stradă care arăta ca o alee, iar pe ea mergea o fetiță de culoare care ținea în brațe o păpușă. Era aceeași fetiță pe care o văzusem paralizată.

Atunci m-am întors spre femeie și i-am zis: „Mătușă, Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea. Copilul tău este vindecat!” În clipa aceea, copilul s-a ridicat pe deplin vindecat, iar pentru a o liniști pe mamă, a fost nevoie de intervenția poliției.

După câteva minute am spus:

„Văd un bătrân...” și am continuat: „Acum văd o claie de fân pe care se află același bărbat, dar era tânăr. El a căzut de pe acea claie și s-a vătămat la spate.

Medicii au făcut găuri

în dușumea, pentru a nu se simți vibrațiile în targa pe care era așezat tânărul. O mulțime de credincioși, toți o inimă și un gând, se roagă pentru acest bărbat. Când a devenit matur, a ajuns un fel de orator.” După ce am spus aceste cuvinte, vedenia m-a părăsit, așa că am vrut să-mi continui vorbirea.

Atunci fratele Ern Baxter, care stătea în grupul de predicatori de pe platformă, a strigat:

„Bărbatul acesta este senatorul Upshaw. Nu ai auzit niciodată de el?”

„Nu, domnule,” am răspuns eu.

„Cu ani în urmă, el a candidat pentru președinția Statelor Unite.”

„Nu-l cunosc, domnule.”

„Dar dacă îl voi aduce ca să-l vezi?”

„Unde este?”

„Stă undeva în spate.”

Și imediat a fost adus
în față împreună cu soția sa. El m-a întrebat:

„Tinere, cum de mi-ai
cunoscut viața? Dr. Roy E. Davis, cel care te-a ordonat în Biserica misionară
baptistă, m-a trimis la tine ca să te
rogi pentru mine. Pentru mine s-au făcut rugăciuni încă de când eram tânăr și
am crezut întotdeauna că într-o zi, Dumnezeu Se va îndura de mine și mă va
vindeca, deoarece am avut o poziție corectă în timpul prohibiției (perioada în
care s-a interzis vânzarea sau cumpărarea anumitor produse). Am pierdut
candidatura la președinția Statelor Unite, din cauza bolii.”

„Ceea ce spui este
minunat, domnule. Fie ca Domnul să te binecuvânteze.”

După ce am spus aceste
cuvinte, m-am întors spre rândul de rugăciune și am spus: „În ordine, să vină
sus persoana care are primul număr de rugăciune.”

Când femeia cu numărul
unu a venit sus, s-a întâmplat din nou ceva. Am avut o altă vedenie, în care
l-am văzut pe bătrânul congressman mergând printre oameni, cu un costum în
dungii
și cu cravată roșie.”

M-am întors imediat spre

locul unde se afla în sală și i-am zis:

„Congresmanule, Isus Hristos te-a onorat. Iată că Dumnezeu te-a onorat la optzeci și șase de ani. Oasele tale au rămas moi de la accidentul din tinerețe, deși El putea să le întărească încă de atunci, dar iată că o face acum.”

„O, vrei să spui că sunt vindecat?”

„Așa vorbește Domnul! Ai un costum în dungi? (El purta un costum de culoare închisă și cravată roșie).

„Da, domnule! Zilele trecute mi-am cumpărat unul.”

„Ridică-te, pentru că Isus Hristos te face sănătos!”

Câți dintre voi cunosc mărturia lui? Nu mult timp după acea adunare, el a stat pe treptele Casei Albe, la o adunare a lui Billy Graham și a cântat cântarea: „Rezemat pe brațul veșnic!”

De atunci, el nu s-a mai întors niciodată în scaunul cu rotile, nici n-a purtat cârjă cât a mai trăit.

Jack Moore a fost alături de mine în vechiul Mexico, în seara când au fost nevoiți să mă coboare

peste zid din pricina mulțimii. Acolo a venit acea mamă catolică cu copilașul ei mort. Cu o seară înainte, îmi pusesem mâinile peste un bărbat orb și el își căpătase vederea. Billy a venit la mine și mi-a zis: „Tăticule...”

Organizatorului întâlnirii îi spuneam „Manana”, adică „Mâine”, deoarece era foarte încet. El se ocupa cu împărțirea numerelor de rugăciune, așa că Billy s-a dus la el ca să vadă dacă nu i-a mai rămas unul, ca să-l dea acelei femei. El a zis: „Acolo este o femeie al cărei copil a murit azi-dimineață.” Aceasta se întâmpla aproape de ora 22.00. Ne aflam pe un teren pentru tauri și ploua torențial.

Fratele Espinoza mi-a zis:

„Am trei sute de ușieri, dar nu pot s-o oprească pe femeia aceea. Ea se cațără pe umerii lor și se târăște printre picioarele lor ca să ajungă aici, deoarece n-a primit număr de rugăciune și nu mai am nici măcar unul ca să-i dau și ei.”

Femeia aceea dorea un singur lucru: să-mi pun mâinile peste copilașul ei mort, fiindcă văzuse cum fusese vindecat acel bărbat care era orb de douăzeci și trei de ani. Ei nu știau prea multe despre ceea ce auzeau, dar credeau.

Și femeia aceea, credea că rugăciunea poate readuce la viață copilașul ei mort.

Eu am privit spre fratele Jack și i-am zis: „Frate Jack, ea nu poate să mă deosebească de tine, așa că du-te și roagă-te tu pentru copil.” (Spuneam aceasta, pentru că ne pieptănam părul în același fel).

„În ordine, frate Branham,” a răspuns el și a plecat spre locul unde se afla femeia.

Imediat după plecarea lui, eu am continuat să predic, dar deodată am văzut un copilaș mexican cu fața negricioasă, care stătea în fața mea, mă privea și zâmbea. El nu avea nici un dinte.

Atunci am strigat: „Adu copilul aici!”

Femeia a alergat sus, ținând în mână un crucifix și strigând: „Padre!” adică „părinte”.

„Stai liniștită!” i-am zis eu.

În brațe ținea o pătură albastră, în care se afla un copil mort. Atât ea cât și pătura erau ude learcă. Era o femeie micuță și drăguță, iar copilașul mort era probabil primul ei copil. Avea cam douăzeci de ani și ținea pătura cam în felul acesta (Fratele Branham arată). Apoi am zis:

„Mă voi ruga pentru copil.” Mi-am pus mâinile peste copilaș și m-am rugat pentru el. Traducătorul nu a tradus rugăciunea, dar am spus:

„Doamne Dumnezeule, eu am văzut numai vedenia. Nu știu nimic altceva, decât ce am văzut...” și chiar în clipa aceea, copilașul a început să dea din piciorușe și să plângă.

Atunci i-am zis fratelui Espinoza, care era organizatorul adunării: „Nu lua numai mărturia femeii, ci

trimite un martor și la medicul care a eliberat Certificatul de Deces pentru copil.”

Medicul a dat o declarație amplă despre decesul copilului, declarație care a fost publicată în revista „Glasul vindecării divine.”

Printre altele, el a declarat că copilul a murit la ora 9.00 dimineața la spital și că a avut dublă pneumonie. Mama lui, l-a luat de acolo cu Certificat de Deces și a alergat la adunarea mea, unde a stat toată ziua cu el mort și învelit în acea pătură. A fost înviat seara, în jurul orei 22.00. Din câte știu, el trăiește și astăzi, fiind o mărturie vie a puterii lui Dumnezeu.

Eu pot să mărturisesc multe alte lucruri minunate pe care le-am văzut în Africa de Sud unde, la o singură adunare, și-au predat viața lui Isus Hristos treizeci de mii de oameni păgâni și necivilizați.

Dumnezeu este credincios
Cuvântului Său. El este Același ieri, azi și în veci.

Plecați-vă capetele
pentru câteva clipe.

Doamne Isuse, judecata nu a început încă, dar câți martori am mai putea chema încă pe platformă? Tu ai spus: *„...își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”* Iar în altă parte ai spus că *„...lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”*

Odinioară, când erai încă pe pământ, o femeie s-a atins de haina Ta, iar Tu Te-ai întors și i-ai spus tot ce s-a întâmplat, după care ai vindecat-o. Tu ești credincios Cuvântului Tău și noi știm că nici un Cuvânt al Tău nu poate să greșească, Doamne, ci greșeala este în mintea necredinciosului. Cel care contaminează inima omului cu necredința este domnul Necredincios, iar cei care seamănă îndoiala și nerăbdarea, sunt domnul Îndoielnic și domnul Nerăbdător. Și deși posedă aceste lucruri în inimă, au curajul să spună că sunt sămânța lui Avraam, dar Tu Duhule Sfânt, Cel care ești Avocatul apărării, știi cine are credință și cine nu!

În după-amiaza aceasta, Te rog să îndepărtezi orice necredință și fie ca marele Judecător al întregului pământ, Cel care a scris Cuvântul, să vină în mijlocul nostru. El este Cuvântul, de aceea dorim să vină înaintea noastră.

Fă ca acești oameni bolnavi care vor trece pe aici, în după-amiaza aceasta, să se hotărască pentru Tine, fiindcă sunt în fața Tribunalului de judecată. Mintea lor este juriul, iar faptele pe care le vor face de azi înainte, vor dovedi ce gândesc despre Cuvântul lui Dumnezeu.

Doamne, îngăduie ca acel ultim mesaj pe care l-ai predicat ucenicilor Tăi înainte de a pleca la cer și care era: *„...își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși,”* să se împlinească și în mijlocul nostru.

Când i-ai trimis pe cei doisprezece, Tu le-ai spus în Matei 10.8: *„Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.”* Iar când le-ai dat ultima însărcinare în Marcu 16.15-18, le-ai spus:

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

... Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

Doamne îngăduie ca oamenii să vadă că trebuie să-și ancoreze credința în Tine, așa cum au făcut toți martorii Tăi. Ei au crezut făgăduințele Tale. Nu contează când se va întâmpla, pentru că nu este obligatoriu ca aceste făgăduințe să se împlinească acum. Ceea ce contează este că se vor împlini.

Tu ai spus: *„Dacă veți crede și nu vă veți îndoii, veți primi ceea ce cereți.”* Dar sămânța trebuie să crească. Îngăduie ca oamenii să vadă aceasta și să înțeleagă, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Sunteți credincioși? (Amin). Atunci El își va ține făgăduința dată. Credeți aceasta? (Amin). Acum să stăm pentru câteva clipe în închinare înaintea Lui, după care vom chema rândul de rugăciune. În ordine.

V-ați hotărât? Juriul a luat hotărârea? Ridicați mâna dacă ați ajuns să vă decideți. Este Dumnezeu justificat sau nu? Este El același ieri, azi și în veci sau nu? Cum veți acționa în continuare, ca domnul Necedincios sau ca Avraam? Scoateți-i afară pe domnul Îndoielnic și pe domnul Nerăbdător și credeți că Isus Hristos este

Același ieri, azi și în veci!

Eu sunt un străin pentru voi, dar acum veți cunoaște că El este încă Același, iar dacă veți accepta Cuvântul Său în inimile voastre, veți gusta îndurarea Lui.

S-ar putea să nu fiți în stare să pătrundeți aceasta, dar nu uitați: El a avut un singur proroc în fiecare generație.

În Egipt, El l-a avut pe Moise și niciunul dintre ceilalți bărbați care se aflau acolo, n-au fost în stare să transforme praful în păduchi, apa în sânge, etc. El îl avea pe Moise, iar restul poporului a trebuit să facă un singur lucru: să-l creadă pe el! Înțelegeți?

Mai târziu, în mijlocul poporului s-a ridicat un grup care a vrut să facă o organizație: Core, Datan și Abiram, dar voi știți ce i-a spus Dumnezeu lui Moise: „*Despărțiți-vă din mijlocul acestei adunări și-i voi topi într-o clipă.*” Și pământul i-a înghițit pe toți cei ce se răzvrătiseră. (Numeri 16.21). Vedeți?

Moise era modelul lui Dumnezeu, în timp ce ceilalți erau imitația. Lumea privește întotdeauna imitația și voi puteți vedea ce urmează.

Acum, dacă credeți, totul este posibil. Credeți? (Amin). Desigur, totul este posibil dacă credeți. În ordine! Rugați-vă! Puneți-vă nădejdea în Dumnezeul cel Atotputernic.

Există o problemă la care vreau să vă fac atenți. Când veniți aici sus, sunteți văzuți de prietenii și de vecinii voștri, iar ceea ce veți face în continuare și mărturia pe care o veți purta, va dovedi înaintea lor hotărârea pe care ați luat-o! Dacă după ce veniți aici, veți alerga la păstorul vostru și veți spune: „Oh, eu nu am primit-o, așa că vreau să mai încerc o dată...” știți ce înseamnă aceasta? Că dorința voastră nu se va împlini niciodată, deoarece ați dezgropat sămânța. Înțelegeți? Nu dezgropați sămânța! Uitați de ea, pentru că totul depinde de Dumnezeu, iar dacă veți crede din toată inima, veți primi rezolvarea cauzei voastre.

Crezi aceasta, domnule?

Vorbesc cu bărbatul îmbrăcat cu costum gri, care stă acolo în spate și mă privește. Crezi cu adevărat? Atunci starea de nervi care este peste tine, te-a părăsit. Eu nu-l cunosc pe bărbatul acesta, nu l-am văzut niciodată, este adevărat, domnule?

Așa este și aceasta este suferința ta. Ca să crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu, femeia de lângă tine are probleme cu stomacul. Așa este. Crezi, doamnă? Ridică mâna dacă crezi că ești vindecată. Crede!

Femeia de lângă doamna cu stomacul are probleme cu inima. Crezi că Dumnezeu este Cel care te poate vindeca? În ordine, doamnă, atunci poți fi vindecată.

Doamna de lângă tine are o problemă femeiască. Crezi că Dumnezeu te poate vindeca?

Femeia de lângă tine are diabet. Femeia aceea grasă. Crezi că Dumnezeu te va vindeca?

Și tu ai o problemă, doamnă.

Tu, cea de la capătul rândului. Da, și tu ai o problemă femeiască.

Tânăra care stă în

spatele ei este fiica acestei femei și are probleme cu capul. A rămas cu această durere în urma unui accident. Este adevărat? Ridicați mâinile... cele două femei de la balcon.

Cine este El? Eu sunt

martorul Lui că El este viu și că este prezent printre noi în după-amiaza aceasta. El este Același ieri, azi și în veci și Își împlinește toate

făgăduințele date. „...*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi...*”

Ce au făcut cele două femei din balcon? Au crezut aceasta.

Vreți să vă arăt și

câțiva necredincioși? S-ar putea ca aceasta să vă supere. Câți dintre voi au văzut că El este viu? Dar vedeți cum stau lucrurile? Voi trebuie să lăsați grâul să crească împreună cu neghina.

Aș vrea ca cei care

aveți numere de rugăciune să stați puțin liniștiți.

Câți dintre păstorii

care se află la Tribunalul de judecată ținut în după-amiaza aceasta, cred că Marcu 16 este adevărat? Ridicați mâinile! Toți păstorii care cred aceasta, să vină aici.

Vă chem în față dintr-un

motiv bine întemeiat. După ce voi pleca de aici și după ce oamenii vor vedea lucrurile care se vor întâmpla în mijlocul nostru, s-ar putea ca unii să spună:

„O, fratele Branham...” Da, așa se întâmplă de obicei când într-o adunare vine un

evangelist cu o slujbă mai deosebită. După plecarea lui, predicatorul local rămâne la pământ în fața adunării. De ce? Pentru că toți oamenii spun: „Ce bine ar fi dacă ar mai veni printre noi fratele Roberts...” „O, de-ar mai veni fratele Osborn, fratele Branham, etc...”

Frații mei, păstorul vostru are același drept și aceeași făgăduință ca toți acești bărbați. El este trimisul lui Dumnezeu, la fel ca orice alt evangelist.

Acesta este motivul pentru care doresc să vină lângă mine toți păstorii credincioși și temători de Dumnezeu. Veniți aici sus și formați un rând dublu. Eu îi chem pe cei ce cred cu adevărat. Să nu veniți dacă sunteți necredincioși, deoarece prin necredința voastră veți opri vindecarea celor bolnavi. Astăzi, când Dumnezeu a stat în mijlocul nostru și a dovedit că este viu, aș vrea să stați cu toții corect pe Cuvânt și să credeți că Cuvântul Lui este Adevărul și că El are dreptate în tot ce spune!

Credeți aceasta? (Amin).
Voi trebuie doar să credeți. Amin.

Domnule care stai acolo în spate, crezi că starea nervoasă pe care o aveai, te-a părăsit? Crezi că El vindecă? În ordine.

Dar tu, doamnă, crezi că El ți-a vindecat boala de stomac pe care o aveai? Atunci vindecarea îți aparține.

Aceștia sunt toți păstorii credincioși din mijlocul nostru? În ordine. Sunteți destui. Adevărul

este că este suficient și un singur păstor credincios.

Acum aș vrea să vină în
față cei care au numere de rugăciune și cred făgăduința din Marcu 16.

Un lucru să vă fie clar:
Să nu veniți aici dacă nu credeți! Nu veniți aici cu fățărnicie, pentru că
acesta este cel mai grav lucru pe care l-ați putea face.

Dacă spuneți în inima
voastră: „Nu pot să cred aceasta!” mergeți mai departe cu domnul Necredincios,
cu domnul Îndoielnic sau cu cine vreți!

Dar dacă sunteți sămânța
lui Avraam, veți lua poziție pentru El. Atunci hotărârea voastră este luată, și
prin faptul că veniți aici, arătați tuturor decizia voastră: că credeți fiecare
Cuvânt vorbit de Dumnezeu și că stați neclintiți pe El. De altfel, și martorii
care au stat de partea apărării, au dovedit că El este Același ieri, azi și în
veci.

Să vină în față cei care
au numere de rugăciune. Dacă credeți, formați rândul de rugăciune.

Ce spune Biblia? Dați-mi
voie să citesc încă o dată:

*„În sfârșit, S-a
arătat celor unsprezece...” (Marcu 16.14).*

Exact aceasta a făcut și în după-amiaza aceasta. El este aici. Câți cred că Isus Hristos, Duhul lui Hristos care este Duhul Sfânt, este aici? (Amin). Desigur, El este aici.

În cer nu sunt doi sau trei dumnezei, ci este un singur Dumnezeu. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt atributele singurului Dumnezeu, nu trei dumnezei. Învățătura despre mai mulți dumnezei este păgână. Vedeți, există un singur Dumnezeu, iar „Tată, Fiu, Duh Sfânt” sunt atributele Sale. Astfel, Dumnezeu Tatăl S-a arătat în pustie ca un Stâlp de Foc. În ordine. Dar Fiul? Dumnezeu Tatăl a creat un trup de carne care a fost cunoscut ca Fiul și în care a locuit conform 2 Corinteni 5.19: „...că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine...” Credeți aceasta? (Amin). Dacă ești creștin, vei crede aceasta.

În Ioan 14.19, Isus a spus: *„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea.”* El a venit de la Dumnezeu și S-a dus înapoi la Dumnezeu. După moartea, înmormântarea și învierea Sa, El a plecat la cer.

Și iată că într-o zi, în timp ce Saul din Tars mergea spre Damasc, în jurul lui a strălucit o lumină puternică: Același Stâlp de Foc. Este adevărat? (Amin). Ce a făcut acel Stâlp de Foc? L-a lovit cu orbire. Voi știți că Saul era evreu, iar când s-a ridicat de la pământ, a întrebat: *„Cine ești Tu, Doamne?”* El știa că înaintașii lor au urmat acea Lumină, acel Stâlp de Foc care i-a scos afară din Egipt. *„Doamne, cine ești Tu, Acela pe care eu Îl prigonesc?”*

Și Domnul a zis: *„Eu sunt Isus... Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.”* (Fapte 9.5).

Tot El a venit ca un
Stâlp de Foc și l-a scos pe Petru din închisoare.

Și acum, priviți! Dacă
între noi vine același Duh, nu vom avea aceeași Lumină și nu va avea El
aceleași attribute ca atunci? (Amin). Nu este El același Stâlp de Foc? Aceasta
dovedește că mărturia depusă de mine este adevărată, pentru că este mărturia
Scripturii.

Știința a dovedit acest
lucru. George J. Lacy a declarat:

„Domnule Branham, chiar
și eu am crezut că ceea ce faci tu este psihologie, dar când am văzut acest
clișeu am înțeles că nu am avut dreptate, pentru că lentila fotografică nu
poate capta psihologia.”

Astfel, fie că eu voi
mai trăi, fie că voi muri, acesta este Adevărul. Biserica știe aceasta și la
fel știința. Dar voi pe ce poziție stați? Țineți minte că nu eu fac aceste
lucruri, ci El. Eu sunt la fel ca voi, un simplu om; El este Cel care lucrează
și pentru a putea face aceasta, își alege un om. Niciunul dintre noi nu este
vrednic să facă lucrarea Lui, dar cu toate acestea trebuie s-o facă cineva.

Nu este ușor să faci
acest lucru, dar este minunat să le poți spune fraților tăi că acesta este
Adevărul și că știi că Dumnezeu este prezent ca să-L legitimizeze. Acest lucru
este și mai greu atunci când ai de-a face cu necredința, însă adevărul este că
trebuie să ne lovim și de aceste lucruri. Să nu uitați aceasta!

Deci, nu uitați că cei

ce stau alături de mine sunt păstorii voștri, slujitorii lui Dumnezeu care cred făgăduințele Lui. Credeți? Ați venit aici să mărturisiți că credeți faptul că Marcu 16 este adevărat? (Lucrătorii spun: „Amin!”). În ordine.

Biblia spune: *„Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoșa.”* De aceea, aș vrea să stați liniștiți și smeriți în timp ce ne vom ruga pentru voi.

Dacă mărturisiți că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și credeți aceasta, duceți-vă și botezați-vă în Numele Lui spre iertarea păcatelor voastre, în bazin sau într-o apă curgătoare. Tot ce poate face predicatorul pentru voi este să vă vestească Cuvântul și să vă boteze dacă îl credeți. El vă predică Cuvântul, iar dacă Îl credeți și vă lăsați botezați spre iertarea păcatelor voastre, înviați la o viață nouă. Ceea ce veți face din momentul acela, va dovedi dacă L-ați acceptat cu adevărat sau nu pe Hristos.

Dacă L-ați acceptat ca Vindecător divin și credeți că vă poate vindeca și pe voi, noi suntem aici ca să ne punem mâinile peste voi. Ceea ce veți face după ce plecați din rândul acesta de rugăciune, vă va judeca indiferent ce veți spune. Înțelegeți ce vreau să spun? Voi trebuie să fiți siguri de vindecare, așa cum sunteți siguri că sunteți creștini. Cât timp sunteți creștini? Cât timp credeți. Cât timp ține vindecarea voastră? Cât timp credeți aceasta.

Priviți! *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;*

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16.17-18).

Mintea mea s-a decis acum treizeci și trei de ani, când am citit aceste cuvinte. Eu cred că El este Același ieri, azi și în veci și prin faptul că am crezut, S-a putut proslăvi dovedind și în după-amiaza aceasta că nu S-a schimbat. Tot ceea ce face El și nu se poate explica, este o minune!

Ați știut că atunci când femeia cu scurgerea de sânge s-a atins de El, Isus a întrebat: „Cine s-a atins de hainele Mele?” pentru că din El ieșise o putere și slăbise?

„S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.” (Luca 8.46). El a slăbit măcar că este Fiul lui Dumnezeu. Cum este atunci cu mine, care sunt un păcătos mântuit prin har? Vedeți?

Dar El a făgăduit că va face aceasta. Da, aceasta este făgăduința Lui. El nu era obligat s-o facă, ci a făgăduit de bună voie că o va face.

Voi, cei care sunteți în rândul de rugăciune, credeți aceasta? S-a decis mintea voastră? Aceasta va fi poala de care vă veți atinge acum. Mintea voastră a atins poala Lui, adică credeți că Isus Hristos a spus aceste cuvinte și le poate împlini. Dacă cei care vă aflați în rândul de rugăciune credeți aceasta, ridicați mâinile. Cei care vă aflați în rândul de rugăciune, acceptați vindecarea prin faptul că credeți că păstorii voștri și noi toți suntem slujitorii Dumnezeului celui viu. Ridicați mâinile, dacă credeți aceasta. Dacă credeți cu adevărat, făgăduința Lui trebuie să se împlinească. Pe mine nu mă interesează cine sunteți voi, fiindcă dacă credeți, veți primi ceea ce doriți.

Aceasta se va întâmpla atât de sigur, pe cât este de sigur că vine ploaia, că Moise a scos Israelul din Egipt,

că fecioara a născut un Fiu fără să aibă un tată pământesc, etc. Da, dacă nu vă veți îndoii, veți trăi și voi împlinirea făgăduințelor Sale.

Roy, te rog să începi
cântarea: „Crede numai!”

Stai să ne rugăm mai
întâi. Lucrătorii și adunarea să-și pleca capetele.

Tată ceresc, încordarea
din clipa aceasta este mare, iar eu mă întreb câți sunt aceia care cred cu adevărat. Sămânța a fost semănată. Cuvântul a fost citit, iar Hristos, Duhul Sfânt, a apărut înaintea noastră dovedind că El este Lumina lumii. El este Lumina noastră. Da, El este Lumina veșnică și ni S-a arătat în după-amiaza aceasta făcând întocmai ceea ce a făgăduit ca va face în timpul nostru. Cuvântul a fost vorbit temeinic, a fost legitimat temeinic și poporul Îl crede temeinic și din toată inima. Îndepărtează, Te rog, toată necredința. Fie ca cei care încearcă să depună mărturie împotriva Ta: bătrânii Necredință, Îndoială și Nerăbdare, să fie alungați din mijlocul nostru. Aruncă-i în întunericul de afară. Scoate-i afară și îngăduie ca Duhul Sfânt, marele Avocat al apărării, să aducă la viață fiecare Cuvânt în timp ce oamenii aceștia vor trece prin fața noastră. Îngăduie aceasta. Și fie ca atunci când vor veni aici, să aibă deja hotărârea luată în mintea lor.

Duhule Sfânt, fă viu
Cuvântul pentru ei, ca să primească tot ceea ce cer imediat după ce lucrarea este isprăvită prin punerea mâinilor peste bolnavi. Îngăduie aceasta, Doamne, pentru că cer vindecarea fiecărui bolnav, în Numele lui Isus Hristos.

Următorul lucru care
trebuie făcut este punerea mâinilor. Ea are aceeași importanță ca botezul, prin care voi sunteți îngropați împreună cu El, ca să înviați apoi pentru a trăi o

viață nou. Vedeți? Poate nu înțelegeți importanța acestui lucru, dar credeți. Stați neclintiți pe această credință, pentru că după o vreme veți constata că sunteți schimbați și că trăiți o viață nouă.

Același lucru este valabil în cazul punerii mâinilor peste bolnavi. Făgăduința Lui este ca o sămânță pusă în pământ. Noi o plantăm prin punerea mâinilor. Ce facem prin aceasta? Ne identificăm cu Cuvântul Său.

Este la fel ca în Vechiul Testament, când păcătosul își pune mâinile peste jertfa care era adusă pentru păcatele lui, prin aceasta, identificându-se cu ea.

La fel este și cu noi. Prin faptul că ne punem mâinile peste Hristos, ne identificăm cu El. Da, noi ne punem astăzi mâinile peste cei bolnavi, iar prin aceasta ne identificăm cu Cuvântul Său. Înțelegeți? Credeți acum că Dumnezeu vă va vindeca?

Acum fratele Borders va intona încet cântarea „Crede numai.”

Crede numai, crede numai

Totul este posibil,
crede numai.

Aduceți-vă aminte că odată, când Domnul a coborât de pe munte, ucenicii au dat greș, nu au reușit să scoată duhul rău dintr-un epileptic, măcar că doar cu câteva zile în urmă El le dăduse putere să scoată dracii. Acest lucru nu s-a datorat faptului că ei n-ar

fi avut putere, ci motivul a fost altul:

„...ucenicii au venit

la Isus și l-au zis deoparte: „Noi de ce n-am putut să-l scoatem?”

„Din pricina puținei voastre credințe!” (Matei 17.19-20). Dar când l-au adus la Isus, duhul s-a lovit de credință și a trebuit să plece.

Acesta este motivul pentru care vă îndemn să credeți din toată inima, acum, în timp ce cântăm cântarea „Crede numai!”

.....

... crede numai,

Toate lucrurile sunt posibile,
crede numai!

Acum haideți să cântăm așa:

Doamne, eu cred (Dar voi? Să ne ridicăm mâinile).

Totul este posibil, Doamne eu cred.

O, Dumnezeule, Te rog în Numele lui
Isus să-i vindeci pe cei ce sunt reprezentați prin aceste batiste. Îngăduie
acest lucru spre slava Ta.

...eu cred, Doamne eu cred,

Totul este posibil, Doamne eu cred!

Știți ce am făcut noi acum? Am
urmat poruncile date de Domnul Isus, iar acum este rândul vostru să țineți sus
hotărârea luată: „Sunt vindecat! Este cu neputință să nu mă fac bine, pentru că
Dumnezeu mi-a dat această făgăduință. Cu buzele acestea muribunde, cu ultimele
puteri pe care le mai am, eu spun din toată inima: „Cred că sunt vindecat!”
Amin. Credeți în felul acesta? Eu cred. Dumnezeu să vă binecuvânteze, frate și
soră.

Să ne ridicăm pentru un moment în
picioare. Nu știu când ne vom mai întâlni, dar:

Până ne întâlnim, până ne întâlnim,

Până ne întâlnim la Isus (Acum El
este printre noi),

Până ne întâlnim, până ne întâlnim,

Dumnezeu să fie cu voi, până ne
întâlnim.

Să ne plecăm capetele în timp ce continuăm să fredonăm cântarea. (Fratele Branham fredonează cântarea: „Dumnezeu fie cu voi toți”).

O, Dumnezeule, lasă ca Cuvântul Tău să fie o Candelă pentru noi. Fă ca ceea ce am auzit, ce am văzut și ce am citit, să ne călăuzească la picioarele Tale. Ajută-ne să rămânem pentru totdeauna acolo și să credem fiecare Cuvânt pe care ni l-ai făgăduit în Cuvântul Tău. Îngăduie aceasta, Doamne.

Până ne întâlnim, până ne întâlnim,

Dumnezeu să fie cu voi, până ne întâlnim.

Să ne plecăm capetele, în timp ce iubitul nostru frate Johnson, ne va conduce în rugăciunea de încheiere. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Johnson. Amin.

- Amin -